

[Elmqvist.]

delse af Lægmands Medvirkning i Strafferechtsplejen.

Det ærede Medlem Hr. Trier opfordrer Justitsministeren til at tage hele Nævningeproblemet op til Undersøgelse. (Trier: Det har jeg ikke gjort!). Det ærede Medlem sagde, at han opfordrede Justitsministeren til at tage det bag Nævningeproblemet liggende Spørgsmaal op til Undersøgelse. (Trier: Ja!). Men det viser, at det ærede Medlem end ikke er færdig med at overveje hele dette Spørgsmaal, det ærede Medlem mener, der her er yderligere Forhold at undersøge. Og saa kunde vi vist godt have ventet til Efteraaret med at afgive denne Betænkning og med at tage Stilling til de forskellige Spørgsmaal.

Angaaende den offentlige Votering i Højesteret vil jeg gerne sige, navnlig i Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Trier udtalte, at Befolkningen var ganske klar over, at der ikke altid var Enighed blandt Højesteretsdommerne om de afsagte Domme, at dette er ganske rigtigt. Men det er heller ikke det, der er det afgørende; det afgørende er, at Dommen fremtræder som en Enhed. Det er det betydningsfulde. Og her vil jeg gerne henvise til, at den tidligere Ordfører for det radikale Parti, nuværende Højesteretssagfører Heilesen, saa sent som i 1928 udtalte, at for den almindelige Retsopfattelse har det utvivlsomt Betydning, at Dommen fremtræder som en Enhed. Det er akkurat det, vi mener. Højesteretssagfører Heilesen udtalte ogsaa om det Forslag, der den Gang forelaa om offentlig Votering, og som er ganske det samme som det, der nu foreligger fra Flertallet, at i den foreslaaede Form var den offentlige Votering praktisk lidet anbefalelsesværdig. Det var altsaa den højtærede Justitsministers Ordfører for 2 Aar siden, der udtalte, at i den Form, Forslaget har, er det lidet anbefalelsesværdigt. Men ikke desto mindre gaar man nu ind for det!

I Anledning af de mange Henvisninger til Norge vil jeg gerne sige, at Norge er ikke og kan ikke være afgørende for os. Enhver, der kender norske Forhold, ved, at der er den store Forskel, at i Norge gaar omtrent Halvdelen af Sagerne ud til skriftlig Behandling. Og saaledes kan der nævnes flere Forskelligheder mellem Forholdene i Norge og Forholdene hos os.

Det ærede Medlem Hr. Trier var meget bekymret over, at jeg havde den Mistillid til Højesteretsdommerne, at jeg mente, deres Uafhængighed kunde paavirkedes af,

at vi fik offentlig Votering, og det ærede Medlem sagde, at han havde en ganske anderledes god Tro til Højesteretsdommerne. Jeg mener ikke, at der er noget urigtigt i, at jeg har denne „Mistillid“, thi Højesterets Præsident udtaler selv i Underbilag d. til Bilag 6 til Bemærkningerne til Lovforslaget:

„En uafhængig Dommerstand er efter dansk og al civiliseret Tænkemaade af største Betydning for Staten. For at opnaa dette er det af Vigtighed, og det er ogsaa som i Højesterets Betænkning nærmere udviklet tilstræbt i vor Grundlov og øvrige Lovgivning at hæve Dommerne over Haab og Frygt. Men det direkte modsatte vil følge af den offentlige Votering. Dommerne kunde være udsat for Afskedigelse paa Grund af Vota, som mishager Regeringen, og selv uden Tab af Indtægter er det haardt for en Mand paa 65 Aar at forlade den Stilling, som giver hans Liv Indhold, allerede Muligheden for Afskedigelse af denne Grund vilde vække Mistillid hos Offentligheden.“

Og derefter nævner Højesterets Præsident adskillige andre Forhold, som ligeledes kan influere paa Højesteretsdommernes Stilling. Altsaa, Højesterets Standpunkt er det, at Højesteretsdommernes Uafhængighed vil blive paavirket af offentlig Votering, og naar Højesteret staar paa dette Standpunkt, kan vi andre vist ogsaa være bekendt at gøre det.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i hans Bedømmelse af den Maade, hvorpaa store Dele af den danske Presse i Øjeblikket refererer Sagen i Tyskland, og selv om Pressen maa ske ikke tager alt for meget Hensyn til, hvad der siges fra denne Talerstol, tror jeg alligevel, det er sundt og godt, at der fra forskellige Partier bliver fremsat en vis Protest mod disse Referater. Den danske Presse burde røgte sit Hverv paa en ganske anderledes nænsom Maade, end Tilfældet er her.

Overfor den højtærede Justitsminister har jeg ikke mange Bemærkninger. Den højtærede Minister bliver jo med Aarene elskeligere og elskeligere, og det er jo en meget smuk Egenskab hos en Minister. Slaar man en lille Smule til Ministeren, eller udtaler man sig skarpt overfor ham, staar Ministeren op paa denne Talerstol og siger: Mange Tak, jeg takker mange Gange for de Udtalelser, der er faldet. Forlader man ganske den højtærede Ministers Standpunkter, saaledes som Tilfældet var her med Sagførerprøven, staar den